

Bemærkninger til lovforslaget

Til § 1

Samtlige store overenskomstsituationer siden 1973 er blevet løst af folketetinget, jfr. lov nr. 48 af 11. marts 1975, lov nr. 137 af 15. april 1977 og lov nr. 129 af 29. marts 1979.

Hver gang har folketetinget handlet under et enormt tidspres, så der alene har været mulighed for den mest nødtørftige behandling af nogle ikke særlig velforberejede regeringsforslag.

Resultatet er blevet, at der på mangfoldige områder har udviklet sig utidssvarende urimeligheder og uretfærdigheder på arbejdsmarkedet.

Af den skete skade burde folketetinget blive så klog, at tinget i hvert tilfælde nu går i gang med at forberede et saglig forsvarligt grundlag for det tilfælde, at det også i 1981 skulle blive folketetinget, der skal løse overenskomstproblemerne.

Ved det foreliggende lovforslag tages der ikke stilling til, om det vil være ønskeligt, at overenskomstsituationen i 1981 løses på den ene eller anden måde. Der søges alene tilvejebragt et beredskab for det tilfælde, at der også i 1981 bliver brug for folketingsindgreb, så dette kan ske så sagligt velfunderet som overhovedet muligt, hvilket er særdeles påkrævet. Der er jo tale om fundamentet for hundredtusindvis af familiers økonomi og arbejdssituation i årene 1981-83.

Samfunds- og arbejdsforhold, teknologi og meget andet har ændret sig stærkt i perioden siden overenskomstafslutningen i 1973 og vil have ændret sig endnu mere, når der skal fastlægges løn- og arbejdsvilkår, som strækker sig helt frem til 1983.

Fremskridtspartiet har masser af gange tidligere råbt for døve øren med de samme åbenbart korrekte oplysninger, men særligt nu afdøde minister Per Hækkerup var – tydeligvis af rent partitaktiske grunde – stærkt modstander af fremskridtsinitiativerne. Så langt som Danmarks økonomi nu er kommet ud i tovene, må der imidlertid snart være flere og flere, som kan indse, at det ikke nytter noget at fortsætte med at prisgive landets økonomi af hensyn til socialdemokratiske partiegoisme, som

opfattes på den måde, at det blot gælder om at skubbe ubehagelighederne længst muligt ud i tid og så håbe på, at noget vil vise sig.

Af de tidligere fremskridtsinitiativer skal nævnes beslutningsforslag nr. B 30 af 15. november 1977, som med henblik på overenskomstsituationen i 1979 foreslog et seksdøgnsarbejds møde i februar 1978 (se Folketingstidende 1977-78, forhandlingerne sp. 1911 og 4178 samt tillæg A sp. 1565). Når fremskridtsforslaget denne gang teknisk er udformet noget anderledes, beror det ikke på, at fremskridtspartiet på nogen måde har fortrudt, hvad det anførte i forbindelse med nævnte forslag til folketingsbeslutning. Forholdet er imidlertid det, at Danmarks situation i de mellemliggende år er blevet yderligere forværret, og der er derfor brug for et endnu mere omfattende kulegravningsarbejde, end der var i november 1977. Derfor fremkommer fremskridtsforslaget med henblik på overenskomstsituationen i 1981 forholdsvis tidligere. Fremskridtspartiet mener imidlertid fortsat, at den i lovforslaget omhandlede arbejdsgruppe vil gøre klogt i at holde et seksdøgnsarbejds møde som et led i sit virke ganske overensstemmende med, hvad der nærmere er beskrevet i forslaget af 15. november 1977.

Når det i stk. 2 særligt fremhæves, at problemerne vedrørende lønfremgang igennem skattnedsættelse skal dyrkes af den foreslåede studiekreds, beror det på, at her er et løsningsmiddel, som alene kan bringes i anvendelse i de tilfælde, hvor folketetinget er inde i fastlæggelsen af løn- og arbejdsvilkårene for en kommende overenskomstperiode. Som det fremgår af lovforslaget, skal også andre problemer i forbindelse med den kommende overenskomstsituation kulegraves helt til bunds.

Til §§ 2-4

Det gælder selvsagt om, at arbejdsgruppen på den ene side ikke bliver uhåndterlig stor, men på den anden side kommer til at repræsentere alle, der kan tilføre området en særlig sagkundskab. Da arbejdet gøres med henblik på den situation, at